

sker, naar den højtærede Minister søger at udglatte og udviske, hvad han sagde under Forhandlingerne i Onsdags. Den højtærede Minister kan ikke komme bort fra, at det, han sagde, og som staar paa Sp. 3513, var, at man maa „tilvejebringe den Forstaaelse“ — saaledes staar der udtrykkelig, jeg tillader mig at citere — „indenfor Arbejderkredse, at det er en Ret at faa Lov til at arbejde for Udkommet, hvis Arbejde kan skaffes, uden at man skal bindes og hindres af Tariffer og Overenskomster om Løn og Arbejdstid“. Altsaa, væk med Tariffer, væk med Overenskomster om Løn og Arbejdstid — dette var Kærnen i, hvad Ministeren sagde. Og dette er i høj Grad organisationsfjendtligt, det er et Forsøg paa med Sultepisken at tvinge Arbejderne tilbage til Tider og Tilstande, som Arbejderne i Danmark ikke vil tilbage til.

Nu siger den højtærede Minister: ja, men der er kun Tale om, at man ved de Arbejder, der iværksættes just for at afhjælpe Arbejdsløsheden, maa indrette sig derefter. Jeg kan nu ikke se, at der nogetsteds er Tale om det; men selv om det er saaledes, hvem skal saa bestemme, hvilke Arbejder der saa skal udføres til en lavere Betaling? Hvem skal saa bestemme, om det, der tilbydes, ogsaa er, hvad der er nødvendigt, for at Arbejderne og deres Familier kan faa et rimeligt Udkomme? Det skal formentlig bestemmes af den højtærede Indenrigsminister eller af Arbejdsgiverne eller af de Konsortier, der dannes til Udførelse af disse Arbejder, Arbejderne skal i hvert Fald ikke have med det at gøre, thi de maa ikke opretholde nogen Art af Tariffer eller Overenskomster. Det forekommer mig derfor, at de udviskende Bemærkninger ikke øver nogen Virkning.

Hvis nu Arbejderne virkelig gik ind paa at sige: lad os nu i denne Nødstilstand se, hvor galt det kan gaa, eller hvor godt det kan blive, saa vilde Resultatet fornuftigvis blive, at alt Arbejde vilde blive trykket ned til det Niveau, som den højtærede Minister her gør sig til Talsmand for, et Niveau nede paa Sultegrænsen eller saa vidt muligt under den, og ikke blot ved den Slags ekstraordinære Arbejder. Naar private Lodsejere et Sted skal have et Arbejde udført til 20 Ø. mindre i Timen end almindeligt, saa er der ikke Spor af Mening i, at en Entreprenør i en tilgrænsende Kommune skal betale de 20 Ø. mere, end man forlanger af nogle Lodsejere i en anden Kommune for et lignende Ar-

bejdes Udførelse. Dette vil blive det fuldkomne Anarki paa Arbejdsmarkedet, en Tilstand, som Arbejderklassen ingen Interesse har i, og som det forekommer mig Samfundet heller ikke kan siges at være interesseret i.

Saa var der i den højtærede Ministers Tale den sædvanlige Bemærkning om, at hvad der kom fra vor Side, var en politisk Dagsorden, at det var en politisk Debat, vi har indledet. Det samme hørte vi, da vi sagligt fremdrog en Række Spørgsmaal, som vi mente burde drøftes i Sammenhæng med den Sag, der behandledes i Lørdags og Søndags. Da hørte vi det samme: Socialdemokraterne har bare politiske Synspunkter, det er politiske Grunde, der dikterer dem deres Adfærd; hvad der kommer fra anden Side, er saa sagligt og upolitisk, saa det er en hel Lyst at høre og se paa. Jeg tror, at de, der lægger Mærke til den Slags Bemærkninger, vil vide at vurdere dem efter Fortjeneste, vurdere dem som de intetsigende Paastande, de er. Der skal sikkert ledes længe efter en mere saglig Begrundelse for at rejse en Sag end denne, at vi paa tredie Vinter har en Arbejdsløshed, som i Øjeblikket omfatter 60 000, at vi gennem de tre sidste Vintre har haft en Arbejdsløshed af dette eller til Tider endnu større Omfang, at vi har den Tilstand, at mange Tusinde arbejdsløse har været arbejdsløse 1 eller 2 Aar. Det er dog vistnok et sagligt, et godt sagligt Grundlag for en Forhandling om, paa hvilken Maade man er i Stand til at modvirke denne Tilstands farefulde Bestaaen.

Men den højtærede Minister har formentlig Ret i, at man opnaar ikke andet end Ord, det gør man ikke, hvad enten man vedtager Dagsordenen og ser dette Ministerium fortsætte sin Virksomhed, eller man vedtager eller ikke vedtager noget andet. Ikke andet end Ord, thi nu har vi, siden Arbejderne gennem deres Organisationer første Gang i Efteraaret 1920 henvendte sig til Ministeriet og paapegede den faretruende Udvikling, faaet Ord og Ord og Ord og intet som helst andet den ene Gang efter den anden. Nu vover man at afvise dette Krav om Arbejde og om positive Erhvervsforanstaltninger og afvise det med Tale om, at der er netop nu en hel Masse Forhandlinger, der skal føres. Halvanden Maaned før Loven om Importreguleringen bortfalder, taler man om de mange Forhandlinger, som nu skal føres! Akkurat hvad vi har hørt Snese af Gange i Løbet af halvtredie